

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Ing. M.J.**, bytem ..., *zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha - Dolní Chabry*, proti **žalovanému: Obecní úřad Drmoul**, se sídlem Plzeňská 237, Drmoul, *zastoupenému JUDr. Pavlem Zálišem, advokátem se sídlem Nádražní nám. 299/8, Mariánské Lázně*, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

I. Zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na internetových stránkách obce Drmoul (<http://www.obecdrmoul.cz/>), a to konkrétně jeho jména a příjmení, data narození, místa bydliště a e-mailové adresy v dokumentu obsahujícím žádost o informace, kterou žalobce podal podle zákona č. 106/1999 Sb. dne 12. dubna 2016 k žalovanému, a odpověď žalovaného na ni ze dne 22. dubna 2016, byl nezákonný.

II. Řízení o žalobě v části, aby žalovanému bylo zakázáno pokračovat ve zveřejňování osobních údajů žalobce na internetových stránkách obce Drmoul (<http://www.obecdrmoul.cz/>), a to konkrétně jeho jména a příjmení, data narození, místa bydliště a e-mailové adresy v dokumentu obsahujícím žádost o informace, kterou žalobce podal podle zákona č. 106/1999 Sb. dne 12. dubna 2016 k žalovanému, a odpověď žalovaného na ni ze dne 22. dubna 2016, se zastavuje.

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 17.254,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Na internetových stránkách obce Drmoul (<http://www.obecdrmoul.cz/>) byl zveřejněn dokument obsahující žádost o informace, kterou žalobce podal podle zákona č. 106/1999 Sb. dne 12. dubna 2016 k žalovanému, a odpověď žalovaného na ni ze dne 22. dubna 2016 včetně žalobcova jména a příjmení, data narození, místa bydliště a e-mailové adresy, ze které byla žádost o informace podána.

Pravidla pro poskytování informací jsou upravena zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“ nebo „InfZ“). Práva a povinnosti při zpracování osobních údajů jsou upravena zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 101/2000 Sb.“).

II. Písemná vyjádření účastníků řízení

V žalobě datované dne 15. 12. 2017 a došlé soudu dne 28. 12. 2017 žalobce uvedl, že se dne 6. 12. 2017 dozvěděl, že žalovaný v blíže nezjištěný den na svých oficiálních internetových stránkách zveřejnil dokument obsahující jak jeho žádost o informace ze dne 12. 4. 2016, která se týkala měření rychlosti v obci Drmoul, tak i odpověď žalovaného na danou žádost o informace ze dne 22. 4. 2016.

Žalobce si přitom je vědom toho, že podle § 5 odst. 3 věty první InfZ platí, že „do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup“. Z obsahu předmětného dokumentu, jakož i z názvu internetové stránky, kde jsou odkazy na záznamy zveřejněny („Povinné informace“), jakož i z nadpisu („Informace zveřejňované o povinném subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“, resp. „Poskytnuté informace“) pak lze snadno dovodit, že zveřejňováním tohoto dokumentu žalovaný zamýšlel plnit svou povinnost dle § 5 odst. 3 InfZ, a tedy při tom jednal jako povinný subjekt, a tedy též jako správní orgán. Rovněž lze konstatovat, že zveřejnění těchto dokumentů není zcela bez zákonného podkladu, neboť zákon určitou míru zveřejnění informací poskytnutých na žádost předpokládá. V zásadě by nebylo možné v jednání žalovaného spatřovat nic nezákonného tehdy, pokud by v předmětném dokumentu anonymizoval osobní údaje žadatele.

Součástí předmětného dokumentu zveřejněného na internetových stránkách žalovaného však jsou též neanonymizované osobní údaje žalobce (tj. jeho jméno, příjmení, datum narození, adresa trvalého pobytu a e-mail, ze kterého byla žádost o informace podána), jakož i informace o tom, že žalobce žádal o informace o měření rychlosti v obci Drmoul.

Žalobce je přitom názoru, že povinný subjekt nemá povinnost, ani diskreci správního uvážení zveřejnit spolu s poskytnutými informacemi též osobní údaje žadatele. Nic takového totiž nelze z žádného právního předpisu známého zástupci žalobce dovodit. Z § 8a InfZ naopak vyplývá povinnost povinného subjektu postupovat při poskytování informací

v souladu s právní úpravou ochrany osobnosti a ochrany osobních údajů. Žalovaný však postupoval v rozporu s tímto ustanovením, jakož i v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, která je zakotvena v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť neměl – a dosud nemá – zákonné zmocnění k tomu zveřejňovat spolu s odpovědí na žádost o informace i osobní údaje žadatele.

Naopak se lze odkázat na Metodické doporučení k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vydané Odborem veřejné správy, dozoru a kontroly Ministerstva vnitra (2015), které k povinnosti dle § 5 odst. 3 zákona o informacích uvádí, že „v praxi se poskytnuté informace obvykle zveřejní tak, že povinný subjekt na své internetové stránce zřídí zvláštní podsekcí, na niž poskytnuté informace postupně „doplňuje“ (poskytnuté informace může zveřejňovat spolu s informacemi předvídanými vyhláškou č. 442/2006 Sb., není to však jeho povinností, neboť sama vyhláška s jejich zveřejněním v rámci předepsané struktury nepočítá). Nejjednodušší je zveřejnit dopis, jímž byla žádost vyřízena a jenž zahrnuje poskytnuté informace, případě všechny jeho přílohy (poskytované informace) a případně též žádost o poskytnutí informací. Ve všech dokumentech je nutné anonymizovat osobní údaje, tedy především odstranit údaj o žadateli (str. 59, kapitola 4.7 Zveřejnění informace poskytnuté na žádost, pozn. žalobce).“

Je tedy zřejmé, že zveřejněním odpovědi spolu s neanonymizovanými osobními údaji žalobce postupoval žalovaný v rozporu s právními předpisy, konkrétně v rozporu s § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., neboť za účelem zveřejnění nebyly žalovanému osobní údaje žalobce v žádosti o informace poskytnuty.

Osobní údaje žadatele jsou v žádosti o informace uvedeny pouze pro účely vedení řízení o této žádosti a pro účely evidenční, nikoliv pro jejich pozdější zveřejnění na internetu (takový účel zpracování osobních údajů by musel být v zákoně výslovně uveden, což není). Žalovaný rovněž postupoval v rozporu s metodickým doporučením, které k výkladu předmětného ustanovení vydal ústřední správní úřad, a lze tak (*obiter dictum*) rovněž konstatovat, že nezákonný zásah žalovaného je zaviněn minimálně z nedbalosti nevědomé, neboť i kdyby žalovaný nevěděl, že zveřejnil osobní údaje žalobce, nebo případně by nevěděl, že je to protiprávní, toto vědět měl a mohl, neboť jakožto povinný subjekt jistě má povinnost seznámit se s metodikami, které ústřední správní úřad k provádění zák. č. 106/1999 Sb. vydal. Jeho postup je současně v rozporu s legitimním očekáváním žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č.j. 1 As 59/2010-149).

Žalobce je názoru, že jedinou formou ochrany proti výše specifikovanému nezákonnému postupu žalovaného je právě podání žaloby dle § 82 s. ř. s., neboť o zveřejnění poskytnutých informací dle § 5 odst. 3 InfZ není vydáváno rozhodnutí, jedná se tedy o tzv. faktický úkon, a zákon č. 106/1999 Sb. a ani žádný jiný zákon neupravuje opravný prostředek proti tomuto neformálnímu postupu.

Tímto přitom nepochybně bylo přímo a negativně zasaženo do osobní sféry žalobce, zejména byla zasažena jeho osobnost, neboť z důvodu zveřejnění jeho osobních údajů žalovaným se může každý, kdo zadá např. do vyhledávače Google.com příjmení žalobce,

seznámit s tím, kde se nachází jeho bydliště, jaký je jeho e-mail, jakož se může seznámit též s jeho žádostí o informace, která může být těmi, kdo neznají motivaci k takovému dotazu, vnímána jako „hloupá“ či „nevhodná“ (*Kdo by se ptal na to, kde se měří rychlosti? Asi leda silniční pirát.*), případně narušující lokální místní uspořádání existujících vztahů (*Když se dostane na veřejnost, kde se v naší obci měří rychlost, budou řidiči jezdit pomalu jenom na daném místě, a měření nebude mít požadovaný efekt.*)

Podle žalobce dále bylo zasaženo do jeho ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí, specificky pak osobních údajů, neboť je-li na internetové stránce přístupné tzv. robotům zveřejněn e-mail, dochází ze strany automatizovaných software k jeho záznamu do databází, které jsou následně využívány za účelem zaslání nevyžádaných obchodních sdělení, čímž dochází k zahlcování e-mailové schránky i žalobce samotného. Namítnout je nutné i to, že řízení o žádosti o informace je soukromé, a žalovaný nemá žádné právo seznamovat veřejnost s tím, o jaké informace žalobce žádal.

Nelze ani přehlédnout, že na veřejné vyvěšení jména a příjmení žalobce, data narození, adresy žalobce a jeho e-mailu žalovaným na internetových stránkách lze důvodně nahlížet jako na faktické umístění žalobce na (středověký pomyslný) pranýř, neboť pokud bude nějakému subjektu vadit činnost žalobce, případně žalobce osobně, či snad jeho žádost o poskytnutí informace a následné zveřejnění informace, mohou tyto subjekty žalobce ústně anebo fyzicky atakovat (žalovaný jim k tomu poskytl a stále poskytuje veškeré potřebné informace). Žalobce se cítí postupem správního orgánu ohrožen na svém osobním bezpečí, jakož i na bezpečí svých blízkých, neboť zveřejňování jeho osobních údajů může vést k útokům na žalobce ze strany veřejnosti, přičemž asi každý má nějaké nepřátele, resp. opravdu nikdo si nemůže být jistý v tom, že žádné nepřátele nemá, případně že se nestane obětí sociopata atp. Není proto nutné zdůrazňovat, že vědomí toho, že na internetu je komukoliv bez omezení dostupná jeho adresa bydliště, žalobci na klidném spánku příliš nepřidá, a že zásah žalovaného považuje za velmi citelný. Celá věc se žalobci důvodně jeví ze strany správního orgánu jako trest za to, že si vůbec dovolil požádat jej o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Nelze také vyloučit, že zveřejnění osobních údajů žalovaným bylo účelové ve smyslu, aby jako správní orgán odradil a zastránil další potenciální žadatele o informace. Takovýto postup nepožívá právní ochrany a je v rozporu s principem dobré veřejné správy.

Žalobce závěrem poukazuje na to, že velmi podobný případ nezákonného postupu řešil Městský soud v Praze, a to v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č.j. 8A 46/2017 - 27-30.

V žalobě proto žalobce navrhl vydání tohoto rozsudku:

„I. Žalovanému se zakazuje pokračovat ve zveřejňování osobních údajů žalobce na internetových stránkách obce Drmoul (<http://www.obecdrmoul.cz/>), a to konkrétně jeho jména a příjmení, data narození, místa bydliště a e-mailové adresy v dokumentu obsahujícím žádost o informace, kterou žalobce podal podle zák. č. 106/1999 Sb. dne 12. dubna 2016 k žalovanému, a odpověď žalovaného na ni ze dne 22. dubna 2016; alternativně (*in eventum*):

II. Zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na internetových stránkách Obecního úřadu Drmoul (<http://www.obecdrmoul.cz/>), a to konkrétně jeho jména a příjmení, data narození, místa bydliště a e-mailové adresy v dokumentu

obsahujícím žádost o informace, kterou žalobce podal podle zák. č. 106/1999 Sb. dne 12. dubna 2016 k žalovanému, a odpověď žalovaného na ni ze dne 22. dubna 2016, byl nezákonný.“.

Ve vyjádření k žalobě datovaném a došlém soudu dne 15. 2. 2018 Obecní úřad Drmoul uvedl, že nečiní sporná tvrzení žalobce, že žalobce požádal žalovaného dne 16. 4. 2016 o informaci dle zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný na žádost dne 22. 4. 2016 reagoval, když žalobci informaci poskytl emailem. Rovněž žalovaný nečiní sporné tvrzení žalobce, že se žalovaný dopustil pochybení, když zveřejnil na internetových stránkách <http://www.obecdrmol.cz/> neanonymizované znění poskytnutých informací v souladu s § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaný však zcela zásadně nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se žalovaný dopustil zveřejnění osobních údajů úmyslně s účelem potrestat žalobce za to, že požádal o informaci dle zákona o svobodném přístupu k informacím, jak se zcela účelově snaží dovodit žalobce v žalobě. K tomuto zveřejnění osobních údajů došlo vlivem administrativního pochybení na straně žalovaného, kdy žalovaný, jakmile se dozvěděl o tom, že došlo ke zveřejnění neanonymizované žádosti žalobce a odpovědi na tuto žádost, neprodleně tyto dokumenty anonymizoval.

Žalovaný však považuje za důležité poukázat na skutečnost, že se o svém pochybení dozvěděl až v okamžiku, kdy mu byla doručena žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, a ke zveřejnění anonymizované verze předmětných dokumentů došlo hned následující den. Žalovaný má za to, že tím, že žalobce nijak neupozornil na pochybení, kterého se žalovaný dopustil, ani nevyužil jiných právních prostředků k nápravě závadného stavu, je podaná žaloba na ochranu před nezákonným zásahem předčasná a nedůvodná. Dle žalovaného je účelem předmětné žaloby především ukončení trvajících nezákonných zásahů konstitutivním rozhodnutím soudu zakazujícím správnímu orgánu pokračovat v porušování práv zásahem, nikoliv konstatování jeho nezákonnosti. Rovněž s ohledem na § 85 s. ř. s. je zřejmé, že je primárně předpokládána přípustnost žaloby proti zásahu správního orgánu pouze tehdy, pokud se ochrany proti zásahu nebo nápravy nelze domáhat jinými právními prostředky. V daném případě nejenže žalobce nijak nereagoval na zveřejnění předmětných dokumentů vůči žalovanému, ale ani nevyužil možnosti stížnosti, či podnětu k Úřadu pro ochranu osobních údajů. Ke stejnému názoru dospěl i Odbor dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra publikované pod č. 1/2012, když ve svém stanovisku konstatoval „V případě, že žadatel zjistí, že je jeho žádost o informace zveřejněna včetně jeho osobních údajů (identifikační nebo adresní údaje), lze v první řadě dosáhnout nápravy kontaktováním příslušné obce s upozorněním a žádostí na úpravu dokumentu tak, aby neobsahoval osobní údaje žadatele o informaci podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud žadatel o informaci nedosáhne nápravy ze strany obce, jako další krok lze doporučit podat podnět či stížnost Úřadu pro ochranu osobních údajů.“.

Žalovaný má s ohledem na shora uvedené za to, že postup žalobce, který nevyužil žádný prostředek k nápravě a ihned přistoupil k podání předmětné žaloby, je v hrubém nesouladu se základní zásadou subsidiarity soudního přezkumu, která má za cíl minimalizovat zásahy soudů do správního řízení. Shodně se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 12. 5. 2005, sp. zn. 2 Afs 98/2004, ve kterém došel k závěru, že „účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve

své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.“. Obdobně se ohledně přípustnosti žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu a vyčerpání veškerých prostředků nápravy vyjádřil Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 18. 1. 2012, č.j. 1 Aps 4/2011-80, kdy konstatoval: „řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. je třeba vnímat jako sběrnou kategorii zajišťující ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob v situacích, kdy jiná obrana podle s. ř. s. nepřichází v úvahu. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je tedy subsidiárním prostředkem ochrany před činností veřejné správy. Jestliže proti konkrétnímu aktu veřejné správy existuje jiný prostředek nápravy, nepřichází tato žaloba v úvahu.“. Žalovaný má za to, že shora uvedené závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jsou plně aplikovatelné na tento případ, kdy je zřejmé, že žalobce neučinil žádný pokus o zamezení zásahu smírnou cestou, tedy žalovaného nekontaktoval, nepodal podnět, nezaslal žádost o dobrovolné upuštění od zásahu ani stížnost a nevyčerpal tak prostředky k nápravě závadného stavu v rámci veřejné správy. S ohledem na shora uvedené skutečnosti má žalovaný za to, že žaloba není důvodná a je podána předčasně. V opačném případě, kdybychom připustili, že žalobce postupoval správně a žaloba je podána po právu, lze mít za to, že by došlo k nepřiměřenému zatížení správních soudů, aniž by byla dána možnost reagovat na pochybení uvnitř veřejné správy, což odporuje principu samotného správního soudnictví, jakož i řízení o žalobách proti nezákonnému zásahu, kdy, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 4. 2009, č.j. 8 Aps 6/2007-256, „účelem žaloby proti nezákonnému zásahu obecně není přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení“.

Vzhledem k postupu žalobce, který přistoupil k podání žaloby, aniž by se jakkoliv pokusil závadný stav řešit, se žalovaný důvodně domnívá, že žalobce jednal účelově s cílem vyvolat spor, kdy skutečným cílem žalobce není odstranit nezákonný stav, ale vyvolat soudní spor. Rovněž s ohledem na množství žalobcem podaných žádostí o informace podaných na různé správní orgány v různých městech se lze domnívat, že žalobce spoléhá na chyby při zveřejnění a anonymizaci odpovědí v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., které jsou časté, se záměrem vyvolat soudní spor.

Dále žalovaný uvádí, že žalobce účelově zveličuje negativní důsledky zveřejnění jeho osobních údajů, kdy s ohledem na množství informací dohledatelných například na serveru Google.cz, rozhodně nelze dojít k závěru, že důsledky zveřejnění osobních údajů žalobce mohou být takové, jak žalobce uvádí v žalobě.

I kdyby soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a rozhodl, že zásah žalovaného byl nezákonný, tak s ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti, zejména na zcela účelový postup žalobce, který nijak žalovaného neupozornil na závadný stav, žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení. V daném případě má žalovaný za to, že lze výjimečně užít analogii juris ve vztahu k § 142a o. s. ř., a to i v rámci správního práva, zejména s ohledem na absenci pokusu o dobrovolné odstranění zveřejnění údajů, když žalobce žalovaného nijak nekontaktoval a zapříčinil tak zbytečný spor, když z postupu žalovaného je zřejmé, že jakmile

se o svém pochybení dozvěděl, okamžitě zjednal nápravu. Stejně tak má žalovaný významné pochybnosti o tom, že náklady řízení požadované žalobcem byly nezbytně nutné k ochraně práv žalobce, když by postačovala pouhá jednovětá emailová zpráva s upozorněním na zveřejněné informace ze strany žalobce směrem k žalovanému, kdy následně by žalovaný tyto informace sám a dobrovolně odstranil.

Ze shora uvedených důvodů žalovaný soud žádá, aby žalobu v plném rozsahu zamítl a žalobce zavázal k náhradě nákladů řízení.

V replice datované dne 15. 3. 2018 a došlé soudu dne 16. 3. 2018 žalobce uvedl, že si cení toho, že žalovaný nečiní sporným, že se dopustil v žalobě specifikovaného nezákonného zásahu, nicméně pokud uvádí, že to nečinil úmyslně, ale pouze z nedbalosti, ničeho to nemění na jeho odpovědnosti za nezákonný zásah, když v řízení o žalobě dle § 82 s. ř. s. není vůbec nutné zjišťovat, tím spíše prokázat zavinění správního orgánu. Navíc objektivní posouzení otázky úmyslného či neúmyslného nezákonného zásahu je v podstatě nemožné. Žalovaný přirozeně nebude tvrdit, že se dopustil nezákonného zásahu úmyslně, i kdyby tomu tak bylo. Podstatné je pouze to, zda došlo k nezákonnému zásahu a zda je správnímu orgánu přičitatelný (o čemž v tomto případě není sporu).

K úvahám o nepřipustnosti žaloby dle § 85 s. ř. s. pak žalobce uvádí, že možnost neformálně požádat žalovaného, aby jeho osobní údaje odstranil, není právním prostředkem ochrany nebo nápravy ve smyslu citovaného ustanovení. Žalobce [zřejmě: žalovaný] neuvedl, podle jakého právního předpisu by mohl žalobce podat stížnost na závadný stav. Žalobce pro srovnání poukazuje na to, že např. v rozsudku ze dne 17. 12. 2010, č.j. 4 Aps 2/2010-44, Nejvyšší správní soud judikoval, že povaha stížnosti podle § 175 správního řádu je subsidiární a lze ji podat v případě, kdy na postup správního orgánu dopadá správní řád a ze správního řádu současně nevyplývá možnost podání jiného prostředku ochrany a nápravy. Stížnost může podat jen dotčená osoba proti nevhodnému chování úředních osob nebo nesprávnému úřednímu postupu správního orgánu. Stížnost se svou povahou a právní úpravou blíží dozorcímu prostředku, resp. je nástrojem, který k němu může vést. Na vyřízení stížnosti však není právní nárok a samotné její vyřízení ještě neznamená odstranění závadného stavu. O výsledku šetření a přijatých opatřeních se stěžovatel vyrozumívá, jen pokud o to požádal. Žalobce ani není právník, aby měl představu jak stížnost sepsat a kde jí podat. Advokát žalobce doporučil jako nejistější a nejrychlejší prostředek nápravy správní žalobu a tato rada se ukázala efektivní, neboť žalovaný svého jednání zanechal a věc je řešena v přiměřených lhůtách soudem. Takový postup dle zmíněného rozsudku „*neskýtá dostatečný prostor k poskytnutí ochrany či nápravy před nezákonným zásahem. Jednalo by se totiž spíše o formální než faktický prostředek nápravy a ochrany. Z výše uvedených důvodů vyplývá v případě institutu stížnosti její nedostatečný ochranný a nápravný účel, který má na mysli § 85 s. ř. s. Považovat za těchto podmínek využití stížnosti za nezbytnou podmínku přípustnosti žaloby podle § 85 s. ř. s. by tak mohlo vést k nežádoucímu odepření soudní ochrany a kontroly. Pominout pak nelze ani inkompatibilitu § 175 správního řádu se soudním řádem správním, zejména pak s jeho § 84 odst. 1, který stanovuje subjektivní dvouměsíční lhůtu pro podání žaloby. V komparaci se lhůtou pro vyřízení stížnosti by totiž mohla nastat situace, že v důsledku podání stížnosti, která navíc vlivem § 175 odst. 5 správního řádu nemusí být vyřízena ve lhůtě do 60 dnů, ale ve lhůtě delší, by došlo ke zmeškání subjektivní*

lhůty pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. “ Nejvyšší správní soud tak uzavřel, že podání stížnosti podle § 175 správního řádu není podmínkou přípustnosti zásahové žaloby (tím však není vyloučeno, aby jiný zákon efektivní prostředek ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu upravil, a umožnil tak uplatnění § 85 s. ř. s.). Srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č.j. Konf 53/2012-16. Pokud podání stížnosti není podmínkou podání zásahové žaloby, nemůže být žalobci ani nepřiznána náhrada nákladů řízení kvůli tomu, že stížnost nepodal, neboť podání stížnosti po něm není zákonodárcem požadováno (pokud by tomu tak bylo, žalobce by stížnost podal). Žalobce podání žádosti nebo stížnosti považuje také za naprosto zbytečné, protože není vůbec jisté, že by žalovaný stížnosti vyhověl v přiměřené časové lhůtě, a i kdyby žalovaný na její podání zareagoval odstraněním osobních údajů žalobce, tento by přesto žalobu na ochranu před nezákonným zásahem (s deklaratorním petitum) podal, a to pro účely dosažení lepšího postavení při pozdější náhradě újmy způsobené nesprávným úředním postupem žalovaného (což ostatně bylo důvodem umožnění deklaratorního výroku dle § 82 s. ř. s., viz důvodová zpráva).

Žalobce se dále ohrazuje proti úvaze žalovaného, že podání žaloby je snahou o získání nákladů řízení za právní zastoupení. Žalobce naopak nerozumí tomu, proč by měl strpět neoprávněné zveřejňování svých osobních údajů na internetu žalovaným a považuje za naprosto legitimní, pokud podá žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, když zákonodárce tuto možnost v zákoně zakotvil právě za tím účelem, aby osobám dotčeným nezákonným zásahem správního orgánu poskytl účinnou soudní ochranu. Jakou by měl žalobce jistotu, že žalovaný jeho neformální žádosti či stížnosti skutečně vyhoví? Přitom při jejím vyřizování by dost dobře mohla uplynout lhůta k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Jako nesprávný právní názor žalobce hodnotí, že mu žalovaný vytýká, že se nechal zastoupit advokátem, což sice navýší náklady řízení, nicméně alespoň to může na žalovaného působit preventivně tak, aby se dalšího porušování pravidel nakládání s osobními údaji vyvaroval. Nadto žalobce není advokátem, nemá právní vzdělání, a považuje za pochopitelné, že se v soudním sporu nechá zastoupit advokátem (je to ostatně jeho právo a je to také obvyklé). Navíc sám žalovaný se nechal zastoupit advokátem, přičemž i v případě úspěchu žalovaného ve věci by žalovaný nemohl jako správní orgán obdržet náhradu nákladů řízení pomocí soudního výroku ve věci. Nadto částka předpokládaných nákladů řízení je nízká vedle pokuty, která žalovanému hrozí za přestupek, kterého se zveřejňováním osobních údajů žadatelů o informace dopouštěl.

Žalovaný tedy zastává názor, že sice pochybil, nicméně žalobce byl povinen toto strpět a případně mohl žádat či prosit žalovaného, aby svého protiprávního jednání zanechal. Takový postup však po žalobci žádný právní předpis nevyžaduje, neboť zákon nezná žádný právní prostředek, kterým by se žalobce mohl domáhat ochrany nebo nápravy dle § 85 s. ř. s. Takovým postupem není neformální žádost/stížnost k žalovanému. Žalovaný sice naznačuje, že by k žádosti žalobce jeho osobní údaje odstranil, žalobce o tom však vážně pochybuje, když žalovaný osobní údaje v prvé řadě zveřejnil a z jeho vyjádření je i patrné, že to považuje za bagatelní pochybení a žalobce pochybuje, že by mu byla věnována priorita, nebo že by se jím vůbec někdo zabýval. Žalobce považoval za nutné podat žalobu i z toho důvodu, že takto si jistě žalovaný dá pozor na to, aby nezveřejnil ničí údaje, nejen údaje žalobce. Žalobce tedy uzavírá, že podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného sledoval

účinnou ochranu svých práv a oprávněných zájmů a v úvahách žalovaného spatřuje toliko snahu zbavit se odpovědnosti za své prokazatelné a nesporně protiprávní jednání. Žalovaným odkazovaná judikatura se pak až na výjimky ani netýká problematiky žalob na ochranu před nezákonným zásahem a samotné podstaty věci.

Za nepřípadnou pak považuje žalobce nepodložený a prezentovaný názor žalovaného, že se údajně snaží dosáhnout toho, aby povinné subjekty zveřejňovaly jeho osobní údaje, neboť podává více žádostí o informace. Žalobce k tomu uvádí, že podáním žádosti o informace vždy sledoval toliko získat požadované informace, jak mu umožňuje zákon č. 106/1999 Sb. na základě čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, přičemž vždy legitimně předpokládal, že povinné subjekty budou postupovat v souladu s právním řádem a jeho osobní údaje nezveřejní. Nicméně jelikož žalovaný jeho osobní údaje v rozporu s právem zveřejnil, rozhodl se žalobce hájit svá práva jediným skutečně efektivním a spolehlivým způsobem, tj. podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Podání neformální žádosti/stížnosti nelze považovat za efektivní a spolehlivý způsob ochrany či nápravy, a proto nelze žalobci klást k tíži, že tento postup nezvolil. Žalobce by nadto podal žalobu i tehdy, pokud by žalovaný osobní údaje v reakci na neformální žádost odstranil, a to s deklaratorním petitum. Pokud žalovaný poukazuje na to, že osobní údaje nezákonně zveřejnily i další subjekty, nijak to neospravedlňuje protiprávní jednání žalovaného. Nebyl to žalobce, kdo vyvolal spor, ale pouze žalovaný, který svým protiprávním jednáním zapříčinil to, že se žalobce domáhá soudní ochrany. Názor žalovaného, že se žalobce mohl a měl prioritně domáhat efektivní ochrany u Úřadu pro ochranu osobních údajů, nepovažuje žalobce za správný, neboť ÚOOÚ přijímá ročně tisíce podnětů a rozhodně by se věci nevěnoval takovou rychlostí jako soud pro věci správního soudnictví. Žalobce ostatně ani nemá potřebu, aby žalovaný byl v rovině správního práva potrestán například formou pokuty, neboť jako zadostiučinění mu postačí rozsudek krajského soudu. Žalobou nezákonný stav skutečně odstraněn byl.

Žalobce zaregistroval, že žalovaný po podání žaloby předmětný dokument ze své internetové stránky odstranil. Žalobce proto bere petit č. I zpět a trvá pouze na deklaratorním výroku, který byl v žalobě označen jako petit č. II.

Žalobce tedy navrhuje vydání tohoto rozsudku:

„Zásah žalovaného vůči žalobci spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na internetových stránkách Obecního úřadu Drmoul (<http://www.obecdrmoul.cz/>), a to konkrétně jeho jména a příjmení, data narození, místa bydliště a e-mailové adresy v dokumentu obsahujícím žádost o informace, kterou žalobce podal podle zák. č. 106/1999 Sb. dne 12. dubna 2016 k žalovanému, a odpověď žalovaného na ni ze dne 22. dubna 2016, byl nezákonný.“.

III. Jednání

Při jednání před soudem dne 18. 4. 2018 byla zopakována, aktualizována, doplněna, konkretizována a rozšířena výše uplatněná argumentace účastníků řízení.

Bylo učiněno nesporným, že na internetových stránkách obce Drmoul (<http://www.obecdrmoul.cz/>) byl dokument, obsahující žádost o informace, kterou žalobce

podal podle zákona č. 106/1999 Sb. dne 12. dubna 2016 k žalovanému, a odpověď žalovaného na ni ze dne 22. dubna 2016, zveřejněn v neanonymizované podobě a že k anonymizaci tohoto dokumentu došlo až po doručení předmětné žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu žalovanému správnímu orgánu.

Bylo učiněno nesporným rovněž to, že se žalobce v daném případě nedomáhal ochrany prostřednictvím stížnosti podle § 175 správního řádu.

V dalším se odkazuje na zvukový záznam celého jednání obsažený v soudním spise.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.

V daném případě se žalobce v žalobě domáhal vydání jak konstitutivního, tak deklaratorního výroku. V průběhu řízení žalobce pro chování žalovaného vzal podanou žalobu zpět co do konstitutivního výroku a setrval na ní toliko co do deklaratorního výroku.

Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. K tomu soud konstatuje, že se s žalobcem ztotožňuje v tom, že žádný z prostředků označených žalovaným nepředstavuje jiný právní prostředek ochrany nebo nápravy, na nějž je odkazováno v § 85 části věty před středníkem s. ř. s. I kdyby tu však takový jiný právní prostředek byl, nebylo by co do deklaratorního výroku možno soudní ochranu cestou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem vylučovat vzhledem k § 85 části věty za středníkem s. ř. s. Nepřijatelnost podané žaloby nelze podle názoru soudu dovozovat ani z obecného ustanovení § 5 s. ř. s. (*„Nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.“*).

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně. K tomu soud konstatuje, že soudní praxe interpretuje předčasnost návrhu (žaloby) restriktivně: *„Předčasnost návrhu se vyskytuje podstatně méně často než opožděnost. Judikatura správních soudů totiž dospěla k závěru, že samotná vada doručení správního nebo soudního rozhodnutí, od kterého se odvíjí počátek lhůty, není důvodem k odmítnutí žaloby pro předčasnost. Krajský soud pouze uloží správnímu orgánu řádně doručit napadené rozhodnutí a po jeho doručení pokračuje v řízení o žalobě (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004,*

č.j. 2 As 27/2004-78, publ. pod č. 450/2005 Sb. NSS). Obdobně postupuje Nejvyšší správní soud, bylo-li nesprávně doručeno rozhodnutí krajského soudu napadené kasační stížností. Odmítnutí návrhu pro předčasnost se proto omezilo jen na řízení ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, kde je běh lhůt upraven zvláštními zákony odlišně od soudního řádu správního. Předčasným bude například návrh na vyhlášení místního referenda, pokud do doby rozhodnutí soudu nebyl bezvadný návrh na konání místního referenda projednán zastupitelstvem obce, nebo návrh na neplatnost voleb podaný před uskutečněním voleb a před vyhlášením výsledku voleb Státní volební komisí.“ (Lukáč Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 370). V daném případě se tedy námitka předčasnosti uplatněná žalovaným se závěry soudní praxe míjí.

Na základě uvedeného došel soud k tomu, že v přezkoumávané věci nejsou důvody k odmítnutí žaloby, ať už pro nepřípustnost nebo pro opožděnost.

Za této situace se soud zabýval důvodností podané žaloby. Ve shodě s žalobcem má soud za to, že věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 30A 230/2017 je obdobná s věcí, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 6. 2017, č.j. 8A 46/2017-27. V tomto rozsudku dospěl Městský soud v Praze zejména k tomuto názoru: „*Jakkoliv je zřejmá existence povinnosti žalovaného jako povinného subjektu zveřejnit informaci poskytnutou na žádost, nijak se tato povinnost netýká zveřejnění osobních údajů žadatele. Naopak, ohledně jejich zveřejnění musí povinný subjekt respektovat omezení, stanovená v ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, odkazující na normy zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, které však žádné zveřejnění osobních údajů žadatele o informace neumožňují. Za tohoto stavu věci musel soud dospět k závěru, že zveřejněním osobních údajů žalobce došlo k nezákonnému zásahu do jeho práv, a žaloba na ochranu před takovým zásahem byla podána důvodně.*“ Uvedený názor Městského soudu v Praze vytváří východisko i pro názor zdejšího soudu na právě rozhodovanou věc.

V právě přezkoumávané věci není o jednání žalovaného správního orgánu sporu.

Žalovaný ovšem namítá, že tímto jednáním vůči žalobci „nebylo zasaženo vůbec“. Tuto námitku nemůže soud akceptovat. Je skutečností, že žalobu by nebylo možno shledat důvodnou, kdyby žalobce nebyl úkonem správního orgánu přímo zkrácen na svých právech, resp. kdyby úkon správního orgánu nebyl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku nebylo proti němu přímo zasaženo. V daném kontextu by se tak mohlo stát zejména tehdy, kdyby napadený úkon správního orgánu mohl mít jen zcela bagatelní účinky na žalobce. Tak tomu ovšem v přezkoumávané věci není. Právo na soukromí náleží mezi základní lidská práva a svobody (*in concreto* jde především o právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě zakotvené v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Při zásahu do této složky práva na soukromí je přímé zkrácení na právech pravidlem. Ani v přezkoumávaném případě nelze dojít k tomu, že by výše uvedeným jednáním žalovaného nebylo do právní sféry žalobce zasaženo vůbec nebo jen v míře zcela bagatelní. Bližší specifikace intenzity a důsledků zásahu je pak už nad rámec posuzování důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.

Dále žalovaný namítá, že nejednal úmyslně – ke zveřejnění osobních údajů došlo vlivem administrativního pochybení. K tomu může soud pouze podotknout, že zavinění není pojmovým znakem nezákonného zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s.

Žalovaný rovněž namítá, že žalobce jednal účelově s cílem vyvolat spor. K tomu soud konstatuje, že tento případ a několik málo dalších, jež zástupce žalobce připustil při jednání před soudem, ještě nezavádávají důvod k úvahám o možném zneužívání práva ze strany žalobce (nebo jeho zástupce).

Výše uvedený názor Městského soudu v Praze tak plně dopadá i na právě projednávanou a rozhodovanou věc vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 30A 230/2017.

Žalobce v žalobě používá pro totéž v jednom případě označení „na internetových stránkách obce Drmoul“, kdežto v druhém případě označení „na internetových stránkách Obecního úřadu Drmoul“. Aniž tomu přiznává podstatnější význam, má zdejší soud za to, že případnější označení je *internetové stránky obce Drmoul*, když základním územním samosprávným celkem je obec, zatímco obecní úřad je pouze jedním z orgánů základního územního samosprávného celku. Tomu ostatně konvenují i samotné internetové stránky <http://www.obecdrmoul.cz/>.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Ve vztahu k požadavku na vydání deklaratorního výroku, v kterémžto rozsahu byla žaloba shledána důvodnou, soud podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že provedený zásah byl nezákonný.

Ve vztahu k požadavku na vydání konstitutivního výroku, v kterémžto rozsahu byla žaloba vzata zpět, soud řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.

V souvislosti s tím řešil soud otázku náhrady nákladů řízení. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno [věta první], avšak vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení [věta druhá]. Z těchto ustanovení plyne, že žalobce by v daném případě měl mít právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem.

Bylo třeba ovšem zvážit i ust. § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něhož jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. K tomu odborná literatura uvádí: „Povinnost nahradit náklady řízení, které vznikly státu nebo některému z účastníků řízení, se může v určitých situacích jevit jako nepřiměřené tvrdá nebo nespravedlivá. Pro tyto případy zákonodárce poskytl soudům oprávnění rozhodnout, že se účastníkům nebo státu náhrada nákladů zcela nebo zčásti nepřiznává. Soud nejprve posoudí, který z účastníků měl ve věci úspěch (§ 60 odst. 1 SŘS) a zda jsou dány podmínky pro přiznání náhrady nákladů státu (§ 60 odst. 4 SŘS). Poté může při splnění podmínek komentovaného ustanovení moderovat rozsah

náhrady nákladů řízení, ke které by byl neúspěšný účastník řízení povinen vůči úspěšnému účastníkovi nebo státu. Uvedený postup může soud uplatnit pouze výjimečně a za podmínky, že pro to existují důvody hodné zvláštního zřetele.“ (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha: Leges 2014, str. 519).

Soud se tu proto znovu zaměřil na to, že žalobce před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nepodal stížnost správnímu orgánu proti jeho postupu podle § 175 správního řádu. Na tomto místě už nejde o přípustnost žaloby, nýbrž o dopad této skutečnosti do nákladů řízení a jejich náhrady. Jelikož žalovaný zveřejnil anonymizovanou verzi předmětných dokumentů hned následující den po doručení žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, lze uvažovat o tom, že by také s výše uvedeným porušováním žalobcova práva ustal vzápětí po obdržení stížnosti podle § 175 správního řádu. Žalobce ovšem namítl, že i v takovém případě by podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, a to na určení, že zásah byl nezákonný. V tom mu samozřejmě nelze bránit. Kdyby žalobce před podáním žaloby k soudu využil stížnosti podle § 175 správního řádu, patrně by před iniciací sporu před soudem měl v ruce argument, že samotný žalovaný uznává, že pochybil, resp. se dopustil nezákonného zásahu. To by mohlo soudní spor zjednodušit a eventuálně jeho náklady snížit. Na druhé straně je třeba říci, že náhrada nákladů řízení se přiznává podle advokátního tarifu, který prakticky nezohledňuje skutečnou složitost případu. I kdyby se kauza zjednodušila, zejména výše odměny advokáta za úkon právní služby by zůstala stejná. Přitom by zde bylo minimálně převzetí a příprava zastoupení a žaloba. Zda by byla podána replika a trváno na jednání před soudem, se dá sotva odhadnout, soud ovšem nemůže *a priori* nepočítat s právem žalobce vyjádřit se k vyjádření žalovaného a s právem žalobce na veřejné projednání jeho věci, když u druhého z těchto práv se nadto jedná o právo ústavní, garantované čl. 38 odst. 2 větou první Listiny základních práv a svobod. I kdyby se tedy následná soudní pře v důsledku využití stížnosti podle § 175 správního řádu zjednodušila, nemuselo by to mít ještě za následek snížení důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Za takovéto situace ovšem soud nemohl shledat v nevyčerpání stížnosti podle § 175 správního řádu důvod zvláštního zřetele hodný, pro nějž by bylo možno náhradu nákladů řízení žalobci zcela nebo zčásti nepřiznat. K poukazu na § 142a o. s. ř. pak zdejší soud dodává, že institut výzvy k plnění (či jeho analogii) je možno považovat za vhodný pro řízení o splnění povinnosti před civilními soudy, avšak – pro zásadní odlišnost – za nenárokovatelný v řízení o žalobách na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve správním soudnictví.

Vzhledem k uvedenému má žalobce proti žalovanému správnímu orgánu právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **17.254,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč, z odměny advokáta za čtyři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu ve výši 12.400,- Kč, z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za čtyři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve výši 1.200,- Kč, z náhrady hotových výdajů – cestovních výdajů za cestu z Prahy do Plzně a zpět k jednání před soudem podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve spojení s právními předpisy o cestovních náhradách ve výši 1.154,- Kč a z náhrady za promeškaný čas, tj. 100,- Kč za každou i jen započatou půlhodinu, za 5 půlhodin strávených cestou z Prahy do Plzně a zpět k jednání před soudem

dne 18. 4. 2018 podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu ve výši 500,- Kč. Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu soud považuje 1) převzetí a přípravu zastoupení, 2) žalobu, 3) repliku a 4) účast na jednání před soudem dne 18. 4. 2018. Celková vzdálenost Praha – Plzeň a zpět je vyčíslena v akceptovatelné délce 200 km. Advokát užil osobního automobilu o průměrné spotřebě 5,8 litru pohonné hmoty (BA) na 100 km. Cestovní výdaje za uvedenou cestu jsou tak součtem náhrady za spotřebované pohonné hmoty: 5,8 litru x 2,00 km x 30,50 Kč = 353,80 Kč a základní náhrady (amortizace): 200 km x 4,00 Kč = 800,- Kč, tedy celkem 1.153,80 Kč, po zaokrouhlení 1.154,- Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 18. dubna 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková